

O kresničku,

ki je izgubil lučko

Ena najprijetnejših oddaj našega radia je nedeljska pionirska oddaja. Čeprav je minilo že dokaj let, kar sem odrasel pionirski starosti — tedaj o radiu še nismo nič prida vedeli — je ne zamudim, razen če sedim pri kakšnem občnem zboru.

Zakaj so mi te oddaje tako všeč? In to ne le meni, temveč prav mnogim, kakor sem že spoznal iz razgovorov. Ali morda iz tiste infantilnosti - otroškosti, ki ostane do neke mere v vsakem odraslem, kakor kaže prav nazorno šala:

Mati: »Janezek, zakaj se ne igraš z železnico?«

»Janezek: »Hm, saj se ata z njo igra!«

Morda je v tem tudi nekaj malega tistega sentimentalnega hrepenenja po mladosti, ki raste iz leta v leto, čeprav si ne priznamo. Največ pa pripomore k temu res pestra izbira programa za ure, ki niso ustrojene po enem kalupu in na eno kopito, temveč nas presenečajo z vedno novimi domislicami.

Med najbolj posrečenimi oddajami so pa tiste, vsaj po moje, kjer je razpredena snov v dramatsko sliko, kakor je bila na primer »Zgodba o žogici-nogici«, »Laži« in zadnja »O kresničku, ki je zgubil lučko«.

Jezernikova je napisala nekdanj pristrčno zgodnico o porednem kresničku, ki ni plesal poletnega večera z bratci in sestricami, temveč je nagajal njim in drugim živalcem. Ves zaverovan v svojo igro je pozabil na lučko. Brez lučke pa mu ni bilo več mesta med kresnicami. Zato je odšel po svetu iskati svojo lučko in jo je nazadnje po težkih mukah le našel in se z njo vrnil med bratce in sestrice-kresnice.

To zgodbo je uporabil Radovan Gobec in jo prallil v preprosto otroško pevsko igrico, ki smo jo poslušali v nedeljo. Ne bom govoril ne o njeni dramski vrednosti, ne o glasbeni ceni, prvo ni v tem primeru važno, na drugo se ne razumem. Vem le, da je bila všeč otrokom, ki so sedeli okoli mene jo poslušali in še danes poskušajo ujeti glavne melodije, ki so jih slišali.

Zame pa je imela prav poseben čar, ker nisem poslušal poklicnih pevcev in igralcev, temveč sem slišal res otroke in mi je bilo kar žal, da še nimamo televizijskih oddajnikov in sprejemnikov, da bi z očmi sledil plesu kresničk, ki sem ga slišal.

Kakor je povedal poročevalec, so igrico naštudirali pionirji z 9. terena I. rajona. Izredna skladnost v zborovskih deklamacijah, dvogovor

prehaja često v zborovsko deklamacijo, ki odpeva arijam porednega kresnička in živi izgovor, ki je bil skoraj povsem brez tiste togosti, kakor jo navadno srečujemo pri otroških deklamacijah, sta dokazala, kakšne uspehe doseže požrtvovalnost posameznih instruktorjev, ki vložijo v svoje delo ne le svoje znanje, temveč tudi srce. Da ni bila igrica samo priučena in naučen drill, mi je dokazovala njena svežost, ker so se otroci igrali in ne le igrali.

Takih produkcij bi želeli čim več. Prepričan sem namreč, da bomo našli v njih one poti, ki bodo pomagale dvigniti raven vzgoje. Hkrati pa bogo zgled drugim manj domišljivim terenom, kako odtegniti mladino kvarnim vplivom ulice in pomagati šoli in domu pri vzgoji. P. B.

Alojziji Potočnik

IZ ZGO LJUB

Leta 1776 so zgradili Ljubljanci čez Ljubljano tretji, Sentpetski most. Postavili so ga na kraju, kjer je držala čez reko mnogo let revna brv, ki so jo vzdrževali ljubljanski škofje, da so imeli zložnejši dovoz do svoje pristave in zemljišč okoli sentpetske cerkve. Ker pa so zidali leto poprej (1775) bivšo sentpetsko vojašnico, je bil most tembolj potreben. Leta 1918 so dovršili sedanji sentpetski most.

Skrajna potreba je bila, da so leta 1899 zgradili tako imenovani Mesarski most na mestu, kjer je dandanes Zmajski most. Sola za moško mladino je stala na sedanjem Vodnikovem trgu; vsi šolo obiskujoči otroci in dijaki, stanujoči na Sv. Petra cesti, so morali poprej ubirati pot v šolo preko Frančiškanskega ali pa Sentpetskega mostu. Pa tudi za primer, da je nastal na Sv. Petra cesti požar, je bil most nujno potreben. Sentpetsko predmestje je bilo do malega vse leseno, iz mesta pa se je moglo ob kakšnem požaru le čez Spitalski in čez Sentpetski most. Sedanji most je bil izročen prometu leta 1901. Zmajski most ga imenujemo, ker ga krasi na štirih oglih veliki bronasti zmaji.

Leta 1819 se je mesto lotilo zgraditve Sentjakobskega mostu. Iz današnje Krizevniške (prej Ribiške, tudi Nemške) ulice čez Breg je že v emonski dobi držal čez Ljubljano most, ki je vodil do Stiškega dvorca, kjer se je nahajalo tedaj brodišče pri Krnici (St. Jakobsgasse am Wassov bei der Kerniza Überliche). To potrjujejo piloti, ki so jih našli ob poglobljanju struge leta 1933. Na Bregu je stala pri vodi čolnarska stražnica, kjer so se prepeljavali čez vodo. Zato je marsikateri Starotržan, ki je imel opravka na levem bregu Ljubljane, raiši